

BẠCH THƯ GỬI TOAN BẠN ĐẠO TÂM NAM NỮ HẢI NGOẠI

Kính gửi Quý Đạo huynh Lê Trung Cang, Đỗ Văn Lý, Lê Văn Bá, Phan Trường Chí, Lê Quang Sách, Nguyễn Văn Bán, Trần Quang Cảnh.

Cùng Quý Hiền hữu Bùi đắc Hùm, Phan lương Quới, Nguyễn thanh Liêm, Nguyễn chánh Giáo, Trần công Tâm, Bùi đông Phương, Mai công Minh.

Cùng Quý Huynh Tỷ Đệ Mọi Đạo Tâm thuộc các chi phái Cao Đài giáo cùng cảnh ngộ lưu vong khắp thế giới,

Kính thưa Quý vị,

Qua cuộc điện đàm với đạo huynh Cang từ Pháp sau bức thư bàn về đạo sự năm rồi, tôi cũng dò hỏi các bạn cao niên tại đây về việc thành lập một lực lượng Cao Đài giáo thống nhất hải ngoại để có tiếng nói chung khi cần phải lên tiếng về nội tình nhà đạo đang bị bọn vô thần quấy nhiễu khắp nơi trong nước.

Tuy nhiên vừa rồi, tôi có đi Sydney thăm con, gặp bạn đạo sở tại trao xem hai tập bản tin Đại Đạo số 20-1998 và số 2-1999 của nhóm quý huynh giáo hữu và hiền tài Tây Ninh qua đạo huynh Trần quang Cảnh biên soạn, tôi thật không khỏi đau lòng khi thấy cùng bạn TN với nhau mà chia rẽ gấu ó nhau không còn thể thống gì cả. Mà khổ nỗi chạy theo cộng mà gọi là chống cộng mới tức cười chứ. Bọn cộng sản là bọn đốt nát lại mưu tính phân hoá nền đạo khắp nơi mà không nơi nào có thỉnh nguyện, trần tình, kính thưa, kính gửi ngài này ngài kia chi cả vì họ quá biết thủ đoạn gian manh của tụi việt cộng, có quị lụy khóc than đến đâu, việc làm của tụi nó cứ làm, miễn sao cái ghế của nó không sụp và chúa trùm của chúng còn được vênh vang mà thôi.

Tôi xem các bản tin này, một cái nhìn khách quan cho thấy các bạn đạo đã làm nhẹ phẩm giá cao trọng của một Hội Thánh xưng là Toà Thánh Đại Đạo bởi bên trong không có một nền tảng giáo pháp nào mới mẻ hơn các tôn giáo khác, nếu không phải những bản Thánh giáo mà đối với người ngoại quốc họ rất xem thường vì họ không tin. Còn nói đến các cụ Nhã, Thế hay ông Tấn mà các người cho là nòng cốt cần sự hiện diện trên diễn đàn quốc tế thì tôi xin can vì tôi biết quý vị ấy đã chỉ đóng khung trong một thể chế độc tài của cụ giáo chủ Phạm pháp mà cứ tự cao tự đại ta đây là nguồn gốc, là tổ đình của đạo mà khinh miệt mọi người không nghe theo mình, như thế thì các ông chỉ làm trò hề cho thiên hạ mà thôi.

Tôi cũng không hiểu mấy bạn đạo TN không thấy cái chết sau một năm rưỡi bán thân bất toại của cụ Phạm giáo chủ tại Nam Vang mà chính ông Bảo đạo Hồ Tân Khoa đã ở bên cụ suốt thời gian lưu vong vì tà kế của gia đình họ Ngô qua thái độ "phản thầy" của Nguyễn thành Phương. Tôi biết rõ điều này khi tôi chăm cứu trị bệnh ông tại tư gia người con gái của ông (chị Xuyên) tại Sài Gòn. Người TN không thấy cơ màu thưởng phạt công minh của đức Cao Đài đối với các vị tiên khai khi Ngài đã bảo "hễ trọng quyền ắt có trọng phạt" như thế sao mà vẫn cứ bày trò khinh miệt các chi phái "gọi là bàn môn tả đạo" khi họ phản pháo lại "không công nhận cái phạm giáo của giáo chủ Phạm pháp mà họ gọi là phái ông Tấn" thì các ông hiền tài nhà ta mới ăn nói làm sao đây?

Mà thật vậy, đức Cao Đài đâu có hai lời nên khi ban hành hai bộ Pháp

Chánh Truyền Cửu Trùng đài và Hiệp Thiên đài,
Ngài đã giải nghĩa từ
chữ , lại chỉ về từ việc làm mà đến năm 1934,
ông Tắc một mình tự tung tự tác, coi ai không
ra gì - vì chức sắc đương thời đã xa lánh
nếu không bị ông trục xuất để đến 1937 phải
trước phước vụ Hộ pháp của ông, văn kiện này
vẫn còn đó- Và khi phần nhơn điển để cho tà
quyền lấn át ngay tại Tây Ninh- bằng chứng là
có tên quý sứ Lê nin nhập đàn xưng tụng này nọ
nên ông mạo nhận Chí Tôn- mà ông gọi là "Theo
mật chỉ Chí Tôn"- để ban hành đạo nghị định số
8 mạt ly các chi phái để chỉ còn một mình ông là
chánh giáo. Sau đó, với đạo luật Mậu Dần 1938,
ông biến cơ chế hành đạo làm 3 phái 4 cơ quan,
nhiếp hai đài làm một thích nghi cho tính độc
tài của ông. Chữ độc tài tôi dùng đây đã có
trong sách Đại Đạo Sử cương, Tây Ninh xuất bản
chứ không phải tôi nói đâu. Còn cái mà ông gọi
là Hội Thánh Phước thiện chỉ là sự che đậy việc
mờ ám của đạo từ các tổ chức Phạm môn, Phạm
nghiệp, Phạm tử mà ra, nó khuynh loát cả quyền
của Cửu viên do Hội Thánh ban đầu gồm đủ lưỡng
đài phân minh với công tâm hành sự trong thời
gian 1927-1933, để từ 1934 chỉ còn là những tay
chân bộ hạ của ông do ông toàn quyền khuynh
loát cơ đạo mà không ai dám nói.

Với tư cách một người đã hạnh ngộ được thấy
Thiên Nhân đầy hào quang trong ba lần tiếp cơ
giải đáp các số của Hội Thánh miền Trung và cảm
biết lẽ hư thiệt khi phò loan - bởi một khi
người đồng tử không giữ dạ vô tư và có tham
vọng cá nhân thì khó tiếp được Thiên điển -,
tôi đã nói việc này với nhiều bạn đạo cho thấy
đâu là chánh đâu là tà thế thôi vì tôi không
thể chỉ nghe nói mà không tìm cho ra cơ sự. Và
việc cụ Tắc có mà mắt bọn hậu sinh đến đâu, sự
việc cũng khó kéo dài khi tầm nhìn của đàn hậu

tấn không phải cứ nhắm mắt tuân hành mà thành quả của công trình phải được hậu thế cân nhắc cho đúng lẽ trường tồn và luật công bình dân chủ có được tôn trọng thì nền đạo mới khỏi chình nghiêng. Có được như thế thì người ngoại quốc nhìn vào mới nhìn nhận đạo Cao Đài không còn thói phong kiến độc tài như Thiên Chúa giáo cùng không có tính tự tôn tự đại như Phật giáo hoặc mù quáng mê lầm như các môn phái tà đạo đang lộng hành trong xã hội ngày nay.

Tôi không thể ngồi im khi thấy con vi trùng đang đục khoét cơ thể của bệnh nhân mà không biết tìm phương tự cứu, cứ lo van lạy đâu đâu khi tự chính mình đã tạo ra những hậu quả mà mình đã làm trước đó. Thì cái danh xưng "chưởng quản" đã từ cụ Tắc mà có trong nghĩa độc tài cho cá nhân mình thì ngày nay chữ ấy nghĩa ấy bọn cán bộ cộng sản cũng lại dùng cùng một cách chứ có gì khác đâu?! Tôi thành thật đau lòng mà thấy lẽ báo ứng nhân tiền quá rõ vậy. Tôi nói thế không phải có tính xem thường quý huynh Tây ninh nhà mình đâu, mà tôi chỉ muốn chúng ta cùng ôn cố tri tân, để đừng vì một cá nhân lãnh tụ mà khinh khi nhau, nhạo báng nhau bởi vì kẻ vô đạo đang muốn chúng ta cấu xé nhau để chúng dễ bề tiêu diệt chúng ta đó.

Cũng như trong thư trước với huynh Cang, với tư cách một người viết sử đạo, tôi chịu trách nhiệm với Vô hình về việc sưu khảo của tôi có thật vô tư không, vì có điều tôi nói ra không phải cho cá nhân tôi, cũng không phải cho một lãnh tụ chi phái nào mà chỉ vì thanh danh của nền chánh pháp Cao Đài theo đúng tinh thần giáo hóa của đức Chí Tôn những năm 1921-1927 trong đó hai ông Cư-Tắc phò cơ phần nhiều. Vậy nên,

tôi không thể xem những cái cách chơn truyền do bất cứ ai - dù là nhà khai đạo- để kéo lê đồng đạo theo cá nhân mình, nhất là tự xưng là giáo chủ thì không thể chấp nhận được. Cho nên, khi phong trào Tín hữu Cao Đài hải ngoại mới nhóm khởi tại Hoa Kỳ có đông đủ đạo tâm các nơi tham dự, tôi cứ tưởng sự việc sẽ hanh thông và một lực lượng tín hữu lưu vong sẽ có cơ hội gần nhau vai kề vai chống đỡ cơ đồ Đại Đạo trước ngọn cuồng phong vô thần vô đạo trong nước hoành hành. Tôi thật vô cùng hy vọng khi còn kẹt trong nước vì chẳng cách nào hơn các bạn đạo cùng cảnh lưu vong xoay trở nên thời thế.

Nhưng khi xem đến các văn bản từ ngoại quốc gửi về năm ấy, tôi hoàn toàn thất vọng bởi cái gọi là Thánh lệnh mà chỉ là lá thư của cụ Tắc gửi cho các người theo ông tại Tây ninh hô hoán là'' vụ chia rẽ chi phái là do các ông phủ, quan phủ có con du học tại Pháp bị bọn thực dân xúi phải phân tán cơ đạo thì họ mới cho con theo học, còn không thì họ đuổi về.....Cho nên , việc chia thành chi phái không phải do ông Tắc nhà ta...'' Tôi xem mà nhận thấy đây là những mạt ly của một kẻ muốn tạo thế độc tôn cho riêng mình không có giá trị chút nào. Và do đó, tôi quả quyết phong trào này không lâu sẽ bị thất bại vì tính thất nhân tâm của nó. Tôi liền gửi cho ông Hiền tài Bùi đắc Hùm, tổng thư ký của cơ quan này lúc ấy để nói thật về tính mạt loe các nhà khai đạo như thế thì không xứng đáng tiêu biểu cho một tổ chức đạo nơi hải ngoại và sự thế sẽ thất bại không lâu.Và sự việc đã không sai lời tôi nói từ bao lâu nay , tổ chức này đã ra sao, mọi người đều biết. Nhưng tôi không trách bạn Hùm trong tư thế bị động của mình biết làm sao hơn!

Cũng như cái Cơ quan Truyền giáo hải ngoại của nhóm đạo huynh Cảnh đã dùng danh nghĩa của Cơ quan Truyền giáo Trung Việt (hiện nay là Hội Thánh Truyền giáo Trung Bắc VN) có thể sẽ gây sự hiểu lầm - nếu không phải liên lụy - cho tổ chức đạo miền Trung VN một khi tạo nên những hậu quả không tốt sau này với những nội dung bất hòa kể trên.

Với tư cách một đồng tử của Cơ quan Truyền giáo Cao Đài tại Trung Việt, tôi xin quý huynh tỷ suy xét mọi việc cho thấu đáo, đừng bao giờ làm hoen ố thanh danh nhà đạo nói chung khi chỉ nêu lên những điều không mấy tốt lành cho nội bộ hưởng nữa là có liên hệ đến toàn đạo, bởi chữ Đại Đạo không phải của một nhóm người mà cho toàn những ai đang tín ngưỡng đức Cao Đài. Tôi lại cũng xin nói cho rõ rằng danh từ Thánh địa Tây ninh không thể bị xem như là của một cá nhân tạo ra mà là của chung hay nói một cách khác là nguồn gốc hay tổ đình của toàn cơ Phổ độ. Lịch sử còn văn kiện chứng minh- dù Tây Ninh đã bỏ mất đi mà các chi phái còn giữ - cho thấy quý nhà khai đạo đều có góp công lực, công đầu là ông bà Thơ- Thanh đã bỏ tài lực mua đất, sự thành hình Thánh sở ban đầu là công ông Cư. Tiếp đến sự thành hình ngôi Tòa Thánh từ 1931 dưới thời ông Tương đã cho đổ xuống nền Bát quái đài 200m³ xi măng cốt sắt với họa đồ do cụ Trung liên hệ với bác vật Kinh, phí khoản là 3000 đồng bạc Đông dương, tương đương 40000 quan Pháp (theo tài liệu của Vilmont, tỉnh trưởng Tây Ninh đương thời). Sự việc bất hòa thừa kiện giữa các ông đại chức sắc sau đó vào những năm 1933-34 để chỉ còn ông Tắc quản thủ tất cả nên tự ông phải hoàn tất ngôi đền thánh còn đến ngày nay với họa đồ trên. Lẽ cố nhiên, quả Kiền khôn do ông Bính tạo theo lệnh Ôn Trên

từ 1926, phần sơn phết bài trí long phụng bên trong là nhờ ông Tắc.

Nhưng suy cho kỹ -tôi xin nhấn mạnh điều này- thì một ngày nào có cơ thống nhút về Tổ đình, chắc phải chỉnh trang lại bộ phận Hiệp Thiên đài vì cụ Tắc đã tạo thế độc tôn cho phần này nhiều quá. Theo tinh thần dân chủ không thờ tượng cốt mà đức Cao Đài đã dạy ban đầu thì lại thờ cốt tượng. Cũng như bàn Ngũ Lô phải được phục hồi cho có vị thế riêng biệt chứ không thể gọi là Ngũ lô đài làm nền 5 bậc cho tượng cụ Tắc nhà ta đứng hoài tại đó. Bởi trong Cao Đài giáo, không có gì tuyệt đối ngoài ngôi vị Giáo chủ của đức Cao Đài, dù thời gian trước sau, thứ bậc cao thấp của giáo phẩm Hiệp Thiên đài đều do Ngài tùy cơ, tùy thời, tùy đức độ mà phong thưởng chớ không phải do Thập nhị Thời quân cứ giữ ngôi vị của mình mãi tuốt trên trời mà chức phẩm tiếp thừa tại thế phải cầu khẩn họ nơi cõi Vô hình để được chấp nhận dù đã được Thiên phong, như ông Tắc đã bày ra để mất đi tính bình đẳng dân chủ của chánh pháp kỳ ba không lặp lại các kỳ khai giáo trước như Thánh ngôn đã chỉ dạy buổi sơ khai.

Cũng thế, việc xây cất đền thánh, dù ông Tắc có dùng tà kế mà mất mọi người để cho thấy tự ông dùng baton điều khiển chỉ cho thợ hồ làm chỗ này chỗ kia hoặc cái bài cơ do ông viết ra để xây nên một ngôi thánh toà uy nghi đồ sộ còn đến ngày nay thì cũng chỉ làm trò cười mà thôi vì các dật sự lịch sử còn nằm nguyên nơi các văn khố trên thế giới, nhất là của Pháp không thể bị mất đi bao giờ. Cũng như từ 1935, việc xưng tụng kinh Di Lạc do cụ Tắc nhại kinh A Di Đà của huyền thoại Phật giáo có giá trị gì trong đạo mình đâu, mà cứ tụng lạy hoài thì chỉ

tổ cho họ gọi mình ăn cắp của họ, chứ khi một người tín đồ Cao Đài chết rồi chỉ có biết mấy ông Phật độ mình còn các chư Tiên Thánh Thần ở đâu ?!

Tôi đã đồng dài như trên, chỉ vì tôi chắc quý bạn Tây Ninh khi xem đến lá thư này sẽ cho tôi là hỗn láo dám chống đức Hộ Pháp, nhưng tôi đã bị lên án như vậy rồi vào năm 1972 khi tôi vừa cho xuất bản xong liền gửi biểu hai quyển Lịch sử Cao Đài ĐĐTKPĐ-quyển 2-phần Phổ độ cho Hội Thánh CTĐ và HTĐ tại TN mà các bạn thanh niên Đại Đạo lúc bấy giờ mỗi người có bản điều trần gửi lên chư chức sắc cho biết các sử liệu tôi đã dùng có hay không. Một bạn đạo tại đây thời ấy - giáo sư Nguyễn Long Thành - đã cho tôi biết rõ chính ông Khai đạo Phạm tấn Đãi đã phân trần rằng " các sử liệu này đã có lúc bấy giờ như vậy vì các ông mới tu ..." Bởi tôi thì không thể nói sai sự thật khi muốn viết về lịch sử của một mối đạo do Thầy Trời khai sáng vì không ai tránh khỏi luật Thiên điều khi mình làm sai lạc chơn truyền.

Thật ra, từ khi đến Úc cuối năm 1995, tôi đã rất buồn khi nhìn thấy cơ đạo tại Úc cũng như tại Mỹ- tháng 6-99 tôi có đến Mỹ- đã bị phân hoá trầm trọng mặc dù rất hòa mục tốt đẹp vào thập niên 1970-80 nhưng từ giữa thập niên 1990 lại đây đã phân ly bi đát vì một số hiền tài chỉ muốn phô trương cái danh xưng Toà Thánh Tây Ninh để lấy le với người ngoại quốc lại cũng chúng tỏ lực lượng của mình nơi hải ngoại cho Việt cộng thấy mà bày ra trấn đạo này châu đạo nọ cứ tưởng như thế là bọn Việt cộng sẽ nể sợ mình nhưng đó chính là đã làm cho chúng thêm mạnh tay với các số giáo gian "chưởng quản" càng ngày càng tăng từ 15 đến 36 rồi hiện thời

là 72 để khuynh đảo Tòa Thánh mà các ông hiền tài cứ theo tâu trình hết thủ tướng này đến quan chức nọ để cho một ngôi thánh thất của hội tín hữu CĐ tại Melbourne bị giành giật rồi phải bán đi cho quỹ từ thiện, có khác gì tại Cali không quá 200m đã có hai thánh thất CĐ mà số tín đồ đếm được trên đầu ngón tay cũng căn bệnh đó mà ra. Đó là sự kiện chứng minh câu Thánh ngôn: " Chi chi cũng do Tây Ninh mà ra cả. "

Cho nên, tôi đã muốn từ Sydney, theo email của ông Cảnh gửi cảm nghĩ và tâm sự này đến ông, nhưng vì cái máy của con tôi trục trặc nên không gửi được dù tôi đã trần trọc suốt hai đêm vì bức điện thư hụt này. Sự thể đến hôm nay, tôi phải viết gửi bằng bưu điện cho rõ dễ đọc hơn. Và đây là tiếng kêu vang của một bạn đồng hành trên chiếc thuyền đang bị giông tố ngoài đại dương, có nghe chẳng, chỉ những người trong cùng cảnh ngộ, bởi theo tôi, với tuổi cao niên đã sáu con giáp, gần đất xa trời rồi có còn tham vọng riêng lẻ gì đâu, chỉ muốn chúng ta cùng nhìn vào sự thật mà cố làm sao vượt qua mọi trở ngại để lập công cứu đỡ cơ đồ Đại Đạo, cái nhà chung của những anh chị em một cha một mẹ đang suy sụp tan tành!

Hình như có một sức mạnh vô hình buộc tôi phải viết bức tâm thư này, quý bạn xem cũng không nên vội phê phán vì tôi biết sự thật hay méch lòng và dễ sinh ra đổ vỡ, nhưng với tôi, còn che đậy là còn hoài nghi, còn dễ tin là còn tội lỗi, mà một khi đã về với Thầy thì không ai biện minh cho mình được bởi sự thật sẽ diễn ra trước mắt mình làm sao chối bỏ..?!

Vì những lẽ trên, một lần nữa, tôi xin chân thành kêu gọi sự thức tỉnh của chư quý vị trước tiền đồ Đại Đạo đang chình nghiêng. Mỗi chúng ta đã mang danh tín đồ Cao Đài là chúng ta phải lập công bù đắp cơ đạo qua khỏi cơn phong ba bão tố hiện nay. Có làm được điều này, một người không kham, nhiều người không nổi, phải tất cả mọi tín đồ mới mong có đủ tinh thần nghị lực để hoàn thành. Các bậc tiền khai đã có công khai sơn phá thạch, bọn hậu bối chúng ta phải lo bảo tồn, không vì một cá nhân lãnh tụ mà quên đi sự nghiệp vĩnh cửu đang chờ sự chung lưng đấu cật của tất cả chúng ta.

Một khi chúng ta cùng ngồi lại để tạo thành một khối tín hữu Cao Đài lưu vong nơi hải ngoại thì sẽ có nhiều vấn đề được nêu ra trước gọng cùm cộng sản hiện đang mưu sự tiêu diệt tôn giáo chúng ta một cách có hệ thống mà lịch sử nhân loại cần tìm hiểu nếu muốn đi đến một thời đại an bình của thiên niên kỷ mới mà chúng ta phải cho thế giới biết trước tiên những sự kiện sau đây :

1- Cái mà việt cộng gọi là Cách mạng tháng tám 1945 chỉ là một mưu

kế tàn bạo họ đã thú nhận học từ thủ đoạn sát máu của Lê nin mà trong sách cùng tên xuất bản tại Hà nội gọi là đã áp dụng hợp thời tại VN để sát hại hàng loạt ngót vạn tín đồ Cao Đài cùng trí thức yêu nước tại Quảng Ngãi gồm các hệ phái Tây ninh, Bến Tre và Truyền giáo mà bảng liệt kê của riêng Hội Thánh Truyền giáo là 2791 người. Đó là tội diệt chủng mà Hồ chí Minh, Võ nguyên Giáp và Phạm văn Đồng là thủ phạm chính.

2- Cuối năm 1946, khi phong trào việt minh do cộng sản giựt dây đã sát hại hàng vạn tín hữu Cao Đài thuộc Minh Chơn đạo để cù Cao Triều

Phát phải can thiệp lập thành một lực lượng kháng chiến chống Pháp bên cạnh họ gọi là Cao Đài Duy Nhất, nhưng sau 7-1954, cụ bị đưa ra Hà Nội rồi bị họ giết bằng cách tiêm thuốc độc tại bệnh viện 303 khi cụ chỉ đau dạ dày và đang tính chuyện công du ngoại quốc như thường lệ. Đó là tội chiến tranh mà thủ phạm là Hồ Chí Minh. Võ nguyên Giáp.

3- Sau 1945, các tàn tích tiêu diệt tín ngưỡng do cộng sản gây ra trong nước có thể kể như toà Bát Quái Đờ Thiên của Minh Chơn đạo tại Hà Tiên bị cán bộ cộng sản cho nước biển thấm vào tường, đập phá để sau đó bị sập nằm chình hênh từ năm 1946 đến nay, ngôi thánh thất Cẩm Phả thuộc Tây Ninh tại mõ Hòn Gay đã bị thanh trừng thành trống trơn hoang tàn năm 1956 hiện còn tro tại đó, đài linh tháp các Thánh tử đạo của Hội Thánh Truyền giáo tại Quảng Ngãi đã bị san bằng năm 1975, đài kỷ niệm nơi đức Ngô minh Chiêu thấy Thiên Nhân thiết lập năm 1971 tại Phú Quốc đã do mặt trận cộng sản cho người phá sập năm 1980 hiện chỉ còn là đống gạch hoang phế, thánh thất Tây ninh tại Cần Thơ bị san bằng năm 1999 . Trong khi đó, những cường chiếm biển nơi thánh địa làm chỗ đầu cơ trục lợi nhan nhản khắp nơi, đáng kể nhất là Thánh địa Tây ninh không còn do Hội Thánh làm chủ mà một số giáo gian do việt cộng cho vào để khuynh loát cơ ngơi này

4- Đó là chưa kể trong thời chiến tranh 1946-75, những vụ khống người tín đồ Cao Đài khắp nơi là việt gian thân Pháp thân Nhật khi người tín đồ chỉ biết tu hành. Việc Tây ninh có quân đội chỉ là do cá nhân cụ Trần quang Vinh cầm đầu số thanh niên yêu nước, mến đạo đứng lên bảo vệ cơ ngơi thánh địa trước mưu toan cường đoạt của thực dân rồi quấy nhiễu của việt cộng mà người chiến sĩ có công đầu sánh với Nguyễn

thái Học là Trình minh Thế với chiến tích cho cảm tử quân sát hại tướng Chanson tại Sadek năm 1951 khiến cho bè lũ thực cộng khiếp vía kinh hồn mà không cách gì báo thù! (theo sách La guerre d'Indochine của Lucien Bodard), Trong khi đó, việt cộng chỉ là những tội đòi việt gian thú thiết đã tuân lệnh của bọn quan thầy Liên Xô rồi Trung Cộng theo dõi ngày đêm khủng bố tinh thần riêng chỉ tin đồ Cao Đài, phá hoại các thánh sở, nhất là tại Trung Việt, ngót 200 chức sắc cũng như chức việc của Cơ quan Truyền giáo bị tù đày từ năm 1948 và phiên tòa tại Liên khu 5 tháng 11-1949 tại Bình Định đã kêu án vô tội vạ 23 chức sắc từ đến 10 năm khổ sai khiến có người chết trong lao vì lam sơn chướng khí của núi rừng và lao động vất vả, chứ không như có thì giờ dịch kinh sách nhàn rỗi như nhà sư Quảng Độ đã nói khi được thả ra khỏi nhà tù việt cộng năm nào! Dù vậy, tháng 10-54, họ thả các chức sắc ra về với lời tuyên bố nham nhỡ: " Người Cao Đài không có tội.." Thật man trá đến thế là cùng!

5- Kể từ thập niên 1990, nhà nước việt cộng vì mưu toan tiêu diệt nền

đạo bằng cách chia rẽ, lung đoạn, tôn giáo vận, dân vận, hạ thấp quyền hạn các thánh sở trung ương xuống địa phương quản lý bởi số cán bộ dốt nát tham nhũng mà chủ tín hữu vẫn không thôi tu tiến như bao giờ nên họ bày ra cách khác để nắm đầu để trị hơn. Đó là việc ban cho mỗi nơi một tờ giấy gọi là hiến chương trong đó có một điều khoản " Hội Thánh.....xin tuân hành luật pháp nhà nước xã hội chủ nghĩa" để sẵn sàng áp dụng biện pháp mạnh khi cần cho an ninh của bọn họ. Kế hoạch này họ gọi là để thống nhất đạo Cao Đài, nhưng khi họ tôn thờ chủ nghĩa tam vô duy thú vật ngoại lai, thì họ còn biết gì là

luân lý đạo đức nữa mà tính chuyện điều động một nền tôn giáo rộng mở như đạo Cao Đài..?!

6- Nhưng tà quyền vẫn chưa hết cách đâu, ngoài cách tạo nên một đạo

thể phạm tục như mới đây, họ sẽ còn nhiều quỷ kế khác, không rangeloài kế hoạch của quỷ vương như Lê nin, Stalin, Mao trạch Đông là cùng, rồi lịch sử đã cho thấy cái ngày tự tận của bè đảng vô luân này cũng sẽ như các tay lãnh chúa quan thầy của họ thôi. Ta chỉ cần có thái độ chung cho nhân loại thấy rằng người tín hữu Cao Đài đã cố sức chịu đựng từ 1945 đến nay chứ không phải như các cha cố hay sư thầy gần đây mới bị quấy rầy rồi la hoảng lên thôi, chứ họ có bị những trò thám sát man rợ hay đày ải nơi núi non hiểm độc như bọn việt cộng đã gây cho đồng đạo chúng ta đã hơn nửa thế kỷ đâu...! Dù sao, cái ngày mà nền đạo chúng ta hoàng dương chánh pháp bằng một nền tảng triết học khai phóng mới chưa hề có trong các sách kinh trước, đồng thời, một yếu lý tu học luyện đạo đặc biệt không dựa theo bất cứ tôn giáo nào với ấn chứng thành đạo rõ rệt qua màu nhiệm của phần Vô Vi và một nền giáo lý tổng hợp khai thông sự bế tắc giữa các tín ngưỡng kim cổ Đông Tây của phần Phổ Độ, cái ngày ấy sẽ không xa khi nhân loại đi tìm một nguồn sinh hoạt tâm linh thích nghi cho cuộc sống trường tồn của Vũ Trụ trong đó sự mạng con người không thể xem như một tội nhân vô minh chìm trong bể khổ như các tôn giáo trước đã nói mà là một động cơ cho nền hoà bình thế giới vào thiên niên kỷ tới như lời Thánh ngôn năm 1940 :

'' Một nước nhỏ nhen trong vạn quốc

'' Ngày sau làm chủ mới là kỳ !''

Mà thật vậy, chúng ta có một sức mạnh tiềm tàng mới còn tồn tại đến ngày nay qua bao nhiêu áp bức, đày đọa của thực dân thời Pháp thuộc rồi tàn sát tiêu diệt của việt cộng từ Nga thuộc đến nay, nhưng chúng ta vẫn đồng mãnh như bao giờ, phải chăng đó là sức mạnh nội tại của Tâm linh có truyền thống mãnh liệt và bao quát đã tiềm tàng từ nghìn xưa tại quốc gia Việt nam và một ngày nào sẽ lan ra cùng thế giới, phải thế không chứ Đạo Tâm thân mến của chúng ta đã và đang phải chịu cảnh quốc phá gia vong hiện nay? !.

Tôi cũng cần thanh minh rằng từ buổi thiếu thời, tôi đã lập nguyện với đức Chí Tôn là chỉ phụng sự nền đạo chung, không nghe theo một lãnh tụ nào.... Thì quý vị cứ tìm xem các tác phẩm về triết học và tôn giáo của tôi sẽ biết chứ gì, Tôi không hề đề cập đến sự vi phạm qui giới cá nhân nhưng tôi cũng không thể không dẫn ra những vi phạm luật pháp đạo có hại cho đàn hậu tấn. Tôi không tha những kẻ vô tình hay cố ý biếm nhẽ khinh khi đạo Cao Đài dù kẻ đó là ai, bất hoặc lương giáo, địa vị gì và ở đâu ?!

Rất mong sự vô tư và tinh thần lân mẫn của quý huynh tử đệ muội. Tôi đã nói hết lời trước hiện tình cơ đạo. Tương lai còn có sự dong ruổi của các đấng Vô hình chúng giám tấm lòng thành và nguyện lực của mỗi chúng ta.

Nhân dịp đầu năm Canh Thìn, kính chúc toàn thể đạo tâm vạn sự an lành dưới hồng ân Thầy Mẹ. Cầu mong sao cho toàn thể chúng ta sớm trở về quê hương cùng tay trong tay xây dựng nền thống

nhất để cùng góp công tô điểm cơ đồ Đại Đạo tại
ngôi Toà Thánh Tây Ninh với một Hội Thánh vô
tứ, uyên bác đầy công tâm đạo hạnh, phục hồi cơ
đạo buổi khai nguyên, làm rạng danh chánh pháp
kỳ ba của đức Cao Đài đã có từ thập niên 1920.

Có được như thế thì chúng ta mới xứng đáng là
những đứa con chí thành trung kiên một khi trở
về bên Thầy Mẹ vậy!

Viết tại Melbourne, tháng 1 năm 2000, những
ngày cuối đông Kỷ Mão,
Nay kính,

ĐỒNG TÂN

Xin liên lạc về Địa chỉ: 87 William st. St
Albans. VIC 3021 AUSTRALIA
Email: trandongtan@yahoo.com